

DE ZAAIENDE BOER

Naar een beeldhouwwerk van Meunier

De Zaaier

Het was in de oorlogsdagen tusschen den 10den en den 14den Mei.

Eén van mijn vrienden kreeg onverwacht het bericht, dat hij moest evacueeren. Hij kon zich 's avonds melden aan het station, of hij kon op eigen gelegenheid de stad verlaten. Na eenig overleg met zijn vrouw besloot hij tot het laatste.

De koffers werden gepakt en op de fiets geladen. Fritsje — hij was zes — zou met vader, en Mienieke — zij was vier jaar — zou met moeder meerijden. Na ongeveer 3½ uur zouden ze bij hun familie kunnen zijn.

Het was een harde zaak om afscheid van hun bezittingen te nemen. Er moest zooveel worden achtergelaten. Zooveel oude vertrouwde dingen... Zouden zij er nog iets van terug zien? Daar gingen ze dan.

Ze namen den kortsten weg „door den polder,” en na ongeveer een uur te hebben gereden, besloten zij om even te rusten. Wat was het hier stil. Alleen het geronk van vliegtuigen herinnerde er aan, dat het oorlog was. Hier waren ook geen menschen, die elkaar angstig maakten door berichten en geruchten. Hier

was slechts één man te zien. Het was een boer, die aan het zaaïen was. In eenzelfde tempo stapte hij over het land en zaaïde, zaaïde, zaaïde.

„Hij weet niet als zijn hand zich balt en opent, waar het nedervalt...”

zegt Beversluis in een vers over den zaaier.

Toen hij naderbij kwam, sprak mijn vriend hem aan:

„U werkt alsof er geen vuiltje aan de lucht is. U weet toch wel, dat het oorlog is.”

„Ja, dat weet ik wel,” antwoordde de boer, „maar mijn werk moet dóórgaan.”

„Hoe is het mogelijk, dat u in de stemming is om te werken,” zei mijn vriend, „bij ons in de stad is alles in de war.”

„Dat geloof ik,” sprak de boer — en hij glimlachte met een bewonderenswaardige kalmte — „in de stad is het dikwijls in de war...”

„Maar oorlog of geen oorlog,” zoo vervolgde hij, „het land is bekwaam en dan moet er gezaaid worden. Wij moeten dóórwerken. Wij moeten zaaïen en vertrouwen.”

Bij deze laatste woorden wees de boer naar boven.

Mijn vriend is nog even met hem blijven praten en heeft toen zijn reis met nieuwen moed voortgezet.

Hier zou ik kunnen eindigen, doch het zou zeer oppervlakkig zijn als ik het deed.

Hebt ge dezen boer goed bekeken? Hebt ge hem goed gezien in zijn kalmte, in zijn kracht?

Hebt ge zijn woorden goed in u opgenomen? Ze zijn ernstig en vol van levenswijsheid. Het zijn woorden van iemand, die de bevrijding kent.

Het land is „bekwaam,” zei de boer. Dat wil zeggen: het land is gereed, het is ontvankelijk, het wacht op het zaad.

Daarom moest hij zaaïen. Het was er de juiste tijd voor. Het land was „bekwaam.”

Een boer is een man van weinig woorden. En toen hij zei: „Wij moeten zaaïen en... vertrouwen” was dit een *belijdenis*. De naar boven wijzende vinger was een *prediking*.

Het beeld van dezen zaaier in oorlogstijd ademt een rust, die verkwikt. Hij kende den glimlach over de stad waar „het dikwijls in de war is...”

Ik vind dezen boer een prachtige kerel. Hij is voor mij een type van den mensch, die het evenwicht gevonden heeft. Hij gooit het zaad in den donkeren akker, en wijst dan naar boven, naar het licht.

Hij werkt wat hij werken kan, maar spreekt in deemoed van vertrouwen.

Hij kan alleen maar zaaien en weet, dat God de rest moet doen. Deze boer heeft gezaaid in oorlogstijd en op het oogenblik staat het gezaaide bloeiend te velde. „Wij moeten zaaien en vertrouwen.” In mijn verbeelding zie ik hem over den akker gaan en onwillekeurig denk ik aan de regels van W. A. P. Smit:

Ik zag op het verlaten land
Een boer, die eenzaam koren zaaide.
Hij ging gebogen, en zijn hand
deed stil het groot gebaar, dat
zaaide.

Want zaaien is een need'rig werk,
Dat in ootmoedigheid geschiede.
En groot is het verborgen werk
Van God alleen, Wiens wil
geschiede.

Wij moeten — dit is de les van dezen zaaier — dóórgaan met ons werk van iederen dag. Wij mogen niet zóó door dezen tijd bewogen worden, dat we niet in staat zijn om ons werk te doen. Wij moeten vertrouwen, dat God er óók nog is en dat Hij alles leidt naar Zijn wil, ook al begrijpen wij Zijn wegen niet. En dan ook dit nog: Ieder mensch is een zaaier, ten goede of ten kwade. Elk woord, dat we spreken, en elke

daad, die we doen, is als een zaad, dat ergens terecht komt. Het *doet* altijd wat in het leven van een ander. Dit is een groote verantwoordelijkheid, vooral in dezen tijd.

Het beeld van den zaaierenden boer heeft veel kanten, en zou nog in verschillende richtingen uit te werken zijn. Ik laat dit echter aan u over. Wat het zaaien en het vertrouwen voor ons persoonlijk kan beteekenen, moeten wij, — luisterend naar het Evangelie — voor onszelf uitmaken, misschien wel *uitvechten*.

Deze zaaierende boer is ten slotte een oproep tot ons allen, om *trouw* te zijn op de plaats, waarop wij in dit leven staan.

Meer dan ooit heeft de wereld thans

Het zaad draagt vrucht

behoefte aan menschen, die de activiteit van het zaaien, en de rust van het vertrouwen kennen.

C. Redert

Hooioogst in het Koerland, een der vroegere Oostzee-provinciën, thans behorende tot het rijk der Sowjets.